

יומא יד

פירוש רבא לדברי ר' יהודה: לומר שאינו עובד כל היום, גזירה שמא יאכל.
קושי: אמר ליה רב אדא בר אהבה לרבא: ומי גזר רבי יהודה שמא יאכל? והתנן, **רבי יהודה אומר: אף אשה אחרת מתקנין לו, שמא תמות אשתו**. ואי מייתא אשתו - עביד עבודה, ולא גזר רבי יהודה שמא יאכל!

תירוץ: אמר ליה: הכי השתא? התם, כיון דיום הכפורים הוא, דכולי עלמא לא קא אכלי - הוא נמי לא אתי למיכל. הכא דכולי עלמא אכלי - הוא נמי אתי למיכל.
קושי על הקושי: וכי האי גוונא מי חיילא עליה אנינות? והא מיגרשא!
תירוץ: נהי דאנינות לא חייל עליה, אטרודי מי לא מיטריד?

משנה. כל שבעת הימים הוא:

- זורק את הדם
 - מקטיר את הקטורת
 - מיטיב את הנרות
 - מקריב את הראש ואת הרגל.
- ושאר כל הימים, אם רצה להקריב - מקריב. שכהן גדול מקריב חלק בראש, ונוטל חלק בראש.

שאלה: מאן תנא?
תשובה 1: אמר רב חסדא: דלא כרבי עקיבא. דאי רבי עקיבא - הא אמר: טהור שנפלה עליו הזאה - טמאתו, היכי עביד עבודה? דתנאי: (במדבר יט)
והזה הטמא על הטמא

על הטמא - טהור, ועל הטהור - טמא
 דברי רבי עקיבא
 מאי היא?

כדתנן: נתכוון להזות על הבהמה והזה על האדם, אם יש באזוב - ישנה, נתכוון להזות על האדם והזה על הבהמה, אם יש באזוב - לא ישנה.

חכמים	רבי עקיבא	הדעה
מי שמזה על הטמא מטהרו ומי שמזה על הטהור לא עשה כלום	מי שמזה על הטמא - מטהרו ומי שמזה על הטהור - מטמאו	
האי לדברים המקבלים טומאה הוא דאתא. אבל הכא - קל וחומר הוא; אם על הטמא טהור - על הטהור לא כל שכן?	נכתוב רחמנא והזה הטהור עליו, מאי <i>על הטמא</i> - שמע מינה: על הטמא טהור ועל הטהור טמא	מאי טעמא
למזה ולמזין עליו - טהור, ונוגע בהן - טמא	מי שמזה על הטמא - מטהרו ומי שמזה על הטהור - מטמאו	חלות הפסוק בקהלת <i>אמרת' אחכמה והיא רחוקה מן</i>

הבנת חכמים לפסוק בקהלת: למזה ולמזין עליו - טהור, ונוגע בהן - טמא
קושי: ומזה טהור? והכתיב (במדבר יט) *והזה מ' הנדה יכבס כצדו!*
תירוץ 1: מאי *נדה* - נוגע.

קושי: והכתיב *נדה*, והא כתיב *נדה*!

במדבר פרק יט פסוק כא

והיתה להם לחקת צולמ ומה מ' הנדה יכבס כצדו והנדה מ' הנדה יטמא צד הצרה:

עוד קושי: ועוד: מזה - בעי כיבוס בגדים, נוגע - לא בעי כבוס בגדים.

תירוץ 2: אלא, מאי *נדה* - נושא.

קושי: ונכתוב רחמנא נושא, - מאי טעמא כתיב *נדה*?

תירוץ: הא קא משמע לן: דבעינן שיעור הזאה.

קושי: הניחא למאן דאמר הזאה צריכה שיעור, אלא למאן דאמר הזאה אין צריכה שיעור - מאי איכא למימר?
תירוץ: אפילו למאן דאמר הזאה אין צריכה שיעור - הני מילי אגבא דגברא, אבל במנא צריכה שיעור. דתנן: **כמה יהא בהן ויהא כדי הזאה - כדי שיטבול ראשי גבעולין, ויזה.**

תשובה 2 לשאלה הראשונה של הגמרא: אביי אמר: אפילו תימא רבי עקיבא, דעביד עבודה כוליה יומא, ולפניא מדו עליה, וטביל, ועביד הערב השמש.

ומקטיר את הקטורת ומטיב את הנרות.

סתירה מדיוק מהמשנה לבין משנה במסכת תמיד: אלמא קטורת ברישא והדר נרות, ורמינהו: **מי שזכה בדישון מזבח הפנימי, ומי שזכה במנורה, ומי שזכה בקטורת!**

תירוץ 1: אמר רב הונא: מאן תנא תמיד - רבי שמעון איש המצפה הוא.

קושי: והא איפכא שמעינן ליה, דתנן: **בא לו לקרן מזרחית צפונית - נותן מזרחה צפונה,**

מערבית דרומית - נותן מערבה דרומה, ותני עלה: רבי שמעון איש המצפה משנה בתמיד;

מזרחית צפונית - נותן מזרחה צפונה, מערבית דרומית - נותן מערבה, ואחר כך נותן דרומה!

תירוץ 2: אלא אמר רבי יוחנן: מאן תנא סדר יומא - רבי שמעון איש המצפה הוא.

סתירה בתוך מסכת יומא עצמה: דתנן: **פייס השני - מי שוחט, מי זורק, מי מדשן מזבח הפנימי, ומי**

מדשן את המנורה, ומי מעלה אברים לכבש. פייס השלישי: חדשים לקטורת בואו והפיסו!

תירוץ: אמר אביי: לא קשיא: כאן - בהטבת שתי נרות, כאן - בהטבת חמש נרות.

קושי: למימרא **דבקטורת** מפסיק להו? והא אביי מסדר מערכה משמיה דגמרא,

בדס התמיד מפסיק להו!

תירוץ: אמרי: לא קשיא; ההיא - לאבא שאול, הא - לרבנן.

דתניא:

אבא שאול	חכמים	
מטיב ואחר כך מקטיר	לא ייטיב את הנרות ואחר כך יקטיר, אלא יקטיר ואחר כך ייטיב	מה הסדר?
דכתיב בבקר בבקר בה' יטוב את הנרות והדר ויקטירנה	מאי קאמר רחמנא - בעידן הטבה תהא מקטיר קטורת	הטעם

